

POSTANOWIENIE

Dnia 23 września 2009 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Andrzej Wróbel

w sprawie z powództwa P. H.
przeciwko Prezesowi Urzędu Komunikacji Elektronicznej
o nałożenie kary pieniężnej,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 23 września 2009 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Apelacyjnego
z dnia 15 stycznia 2009 r.,

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

**2. zasądza od Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej na
rzecz powoda P. H. kwotę 270 (dwieście siedemdziesiąt) zł
tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w
postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 15 stycznia 2009 r., Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego z dnia 26 maja 2008 r., w pkt 1 w ten sposób, że uchylił decyzję Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej (dalej jako Prezes Urzędu) z dnia 23 maja 2007 r., nr DKE-WPP-029-14/07(17), w pkt 2 w ten sposób, że zasądził od Prezesa Urzędu na rzecz P. H. (dalej jako powód) kwotę 460 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania.

W uzasadnieniu wyroku Sąd Apelacyjny wskazał, że kara pieniężna została nałożona na powoda przedwcześnie, ponieważ nie istnieje możliwość nałożenia kary na kierującego przedsiębiorstwem telekomunikacyjnym bez uprzedniego lub równoczesnego ukarania przedsiębiorcy. Zdaniem Sądu Apelacyjnego zwrot „niezależnie od kary pieniężnej”, po którym widnieje znak przestankowy, odnosi się do sformułowania „o której mowa w ust. 1”, po którym umieszczono kolejny przecinek, wyróżniając w ten sposób fragment wypowiedzi. Odwołanie się do całej treści jednostki redakcyjnej przepisu prowadzi do wniosku, że chodzi o spełnienie hipotezy jednej z norm wyartykułowanych w tymże ust. 1. Z kolei konsekwencją spełnienia hipotezy normy zawartej w jednym z punktów ust. 1 jest powstanie po stronie Prezesa Urzędu obowiązku nałożenia kary pieniężnej na przedsiębiorcę. Słowo „niezależnie” od kary pieniężnej zostało użyte w przepisie w znaczeniu „obok”, „dodatkowo”. Przeciwna do prezentowanej wykładni prowadziłaby do sytuacji, w której organ nie musiałby wszczynać i prowadzić postępowania w stosunku do przedsiębiorcy, który dopuścił się czynu zabronionego określonego w art. 209 ust. 1 Prawa telekomunikacyjnego, a mógłby ukarać jedynie przedsiębiorcę. Byłoby to sprzeczne z art. 209 ust. 1, który nakazuje regulatorowi nałożyć karę na przedsiębiorcę, a przyznaje uznanie czy nałożyć karę na członka organu zarządzającego.

Prezes Urzędu zaskarżył powyższy wyrok skargą kasacyjną w całości. Wnosząc o jej przyjęcie do rozpoznania, Prezes Urzędy podnosił, że w sprawie zachodzi „potrzeba wykładni przepisów art. 209 ust. 1 i 2 Prawa telekomunikacyjnego poprzez wyjaśnienie, czy zawarte w przepisie art. 209 ust. 2 Prawa telekomunikacyjnego słowo „niezależnie” rozumieć należy jako „dodatkowo”, „obok”, „równolegle”, czy też, jako „bez związku z”, „bez względu na”, co w konsekwencji prowadzi do konieczności wyjaśnienia, czy kary nakładane w myśl ust. 1 i 2 tego artykułu są rozłączne, czy też występuje między nimi zależność”, a ponadto w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne „czy kary pieniężne nakładane na kierującego przedsiębiorstwem na podstawie przepisu art. 209 ust. 2 Prawa telekomunikacyjnego mają charakter akcesoryjny, tj. uzależnione są od ukarania tego przedsiębiorcy za ten sam czyn, czy też nakładane są na kierującego

przedsiębiorstwem niezależnie (w znaczeniu „bez względu”) od ukarania samego przedsiębiorcy za to samo przewinienie”.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną, powód wniósł o wydanie postanowienia o odmowie przyjęcia jej do rozpoznania, ewentualnie o oddalenie skargi.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

1. Skarga kasacyjna Prezesa Urzędu niekwalifikowała się do przyjęcia celem merytorycznego rozpoznania.
2. W wyroku z dnia 23 września 2009 r., sygn. akt III SK 18/09 Sąd Najwyższy wyjaśnił w jaki sposób należy interpretować zwrot „niezależnie od” w art. 209 ust. 2 Prawa telekomunikacyjnego, zatem w niniejszej sprawie nie zachodzi potrzeba wykładni przepisów prawa budzących istotne wątpliwości, ani rozstrzygnięcia zagadnienia prawnego, skoro Sąd Najwyższy wypowiedział się już w kwestiach podniesionych w niniejszej skardze kasacyjnej, wydając rozstrzygnięcie w postępowaniu dotyczącego takiego samego stanu faktycznego i prawnego.
3. Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji postanowienia.